

Et spørgsmål om lommepege

Af Bent Munch Pedersen, Hjortevænget 50, Bagsværd

I JP KUNNE MAN 16/4 læse, at udlændinge, der er dømt til udvisning efter fængselsstraffe for grov kriminalitet, men som ikke kan sendes hjem, fordi de nægter at sige, hvilket land de kommer fra, i arevis kan

bo på hotel på politiets regning, og derudover hver uge kan møde op og hæve 627 kr. i lommepege - altså godt 2700 kr. pr. måned.

Dagen efter, søndag den 17/4, kunne man så læse, at ca. 1,8 mio. danskere betaler mere i skat, end de modtager i diverse offentlige ydelser. Selv inden for indtægtsgruppen 100.000-150.000 kr. (for skat) drejer det sig om mere end halvdelen!

Jeg kunne godt tænke mig at få svar på følgende: Hvor mange danske skatteydere - gerne fordelt på indtægtsgrupper, som i artiklen 17/4 - kan tillade sig at bruge 2700 kr. pr. måned i lommepege?

Det er den slags tal, politikerne bør interessere sig for, når de fastsætter størrelsen af skatteyderbetalte lommepege m.v. - og ikke modtagernes formodede "behov".

Alt for dyre miljøtilsyn

Af Søren Revsbæk, Gudersvej 1, Næstved

MELLEM 14.500 og op til 100.000 kr. bliver prisen for miljøtilsyn for dambrug skriver JP 18/4.

Det vil belaste erhvervet urimeligt hårdt økonomisk.

Prisen er dels et udslag af stive regneregler, når timeforbruget ved tilsyn opgøres; men også udtryk for en politik, hvor man ukritisk vælter kontroludgifterne over på erhvervslivet.

Det er urimeligt. Miljøtilsyn, såvel som tilsyn i bagerforretninger og pizzeriaer m.v., er det offentlige krav og må derfor være det offentlige udgift.

Hårdest rammes de selvstændige og mindre virksomheder, der skal betale de høje faste gebyrer, uanset omsætning og indtjening.

Det fremmer ikke lysten til at starte egen virksomhed og skabe nye arbejdspladser.

FRP må ikke svigte EU-kampen

Af Henrik Pedersen, børsrådgiver og EU-kandidat for Juni-Bevægelsen, Andreas Bjørnsgade 8, København

KIM BEHNKES udtalelser til Jyllands-Posten i søndags om, at Fremskridtspartiet vil overlade det udenrigspolitiske til Venstre mod kompenseringer på det indenrigspolitiske område, hæ-

ber jeg er en fejlfortolkning. Hvis ikke, vil jeg råde Fremskridtspartiet til at ændre holdning. En regering ledet af Uffe Ellemann vil medføre en EU-politik henimod De Forenede Europæiske Stater, og det kan da ikke være i Fremskridtspartiets politiske interesse.

Fremskridtspartiet bør ikke støtte en regering med partiet Venstre, det vigtigste for unionsmodstanderne ved dette førstkommande folketingsvalg må være at for-

hindre partiet Venstre i at komme til magten.

Fremskridtspartiet må ikke svigte unionsmodstanden, som SF gjorde op til det forrige folketingsvalg i forsoget på at komme i regering. Der vil jo for øvrig heller ikke blive megen indenrigspolitik tilbage, når partiet Venstre får overført dansk selvbestemmelse til bureaukraterne i Bruxelles.

Israel ikke inviteret

Af Bjørn Andersen, journalist, Ileshusvej 84, Husum, København

DEN eksklusive forening "Dansk Pen" arrangerer om kort tid (27-29/5) på Louisiana Museet i Humlebæk en konference om presse og kulturforhold i Mellemøsten, Nordafrika og Europa. Arrangementet er ifølge "Louisiana Revy" et led i det EU-finansierede "Med-Media Program".

Det lyder spændende.

Der er virkelig behov for en grundig og seriøs diskussion om bl. a. pressens rolle i Mellemøsten på tværs af alle grænser, og der er mange indlysende grunde til at støtte den aktuelle udvikling i området mod større åbenhed og fred.

Desværre bliver man skuffet, når man ser listen over indbudte deltagere. Og man forstår, at det, der lægges op til, er alt andet end støtte til større åbenhed og fredsbestrebelse. Det eneste demokratiske land i Mellemøsten er ikke inviteret. Foruden fra Skandinavien og Europa har ar-

rangørerne ifølge "Louisiana Revy" inviteret repræsentanter fra Marokko, Tunesien, Algeriet, Ægypten, Jordan, Libanon, Syrien, Tyrkiet, Cypern og "de palæstinensiske områder". Israelske journalister og forfattere er ikke inviteret.

Man kan spørge, hvordan det går til, at EU betaler for sådan noget. Men næsten værre endnu: Hvordan kan "Dansk Pen" og Louisiana lægge navn til, hvad der rent ud sagt ser ud til at blive endnu et stykke gold propaganda?

Propaganderende socialpjece

Af Jørgen M. Andersen, Hæremærken 17, Lystrup

PÅ 24 SIDER forsøger Socialministeriet i sin nye pjece om pensions- og skatteregler for fortids- og folkepensionister at rette på tidligere misforståelser. Det lykkes ikke særligt godt, og det er uforståeligt, at ministeriet ikke har set, at forlaget Forsikring har udgivet en pjece: "Soci-

ale ydelser, hvem, hvad og hvornår, årgang 1994". Her har man på 12 sider, udførligt og korrekt givet alle informationer, medens Socialministeriet anfører: "Det er ikke muligt i denne pjece at skildre alle detaljer i de nye pensions- og skatteregler." I stedet er det lykkedes Socialministeriet - regeringen - at få fremhævet: "gode trygge vilkår for pensionisterne har været det helt overordnede mål for regeringen. Det er derfor, der er anvendt milliardbeløb til de forbedringer, der er til

gavn for de fleste pensionister."

Man føler næsten, at man som pensionist skal være uhyre taknemmelig? I øvrigt siden hvornår, er det tilladt en offentlig instans - her Socialministeriet - at anvende skatteyderpenge til ensidig propaganda for en siddende regering? Hvorfor kan Socialministeriet ikke være lige så korrekt i sin information som Skatteministeriet, som denne pjece er udgivet i samarbejde med?

Atomkraftværker er midlet

Af E. L. Jakobsen, Tålforsvej 43, Egå

DET ER EN prøvelse at være tilskuer til regeringens forvaltning af dansk energipolitik. Man har uden at skele til udgifterne og realiteterne i sagen gjort drivhuseffekten til det store dyr i åbenbaringen.

Det eneste, man ved med sikkerhed om drivhuseffekten, er, at man intet reelt ved. Det er ikke vist, at det nødvendigtvis medfører en opvarmning. Hvis det gør, kunne det måske være gunstigt i den istid, som nogle også siger er på vej. Måske påvirkes plante-

væksten positivt, så CO₂ - forøgelsen kompenserer. Måske, måske, måske.

Det, som er sagens realiteter, er, at det medfører store merudgifter, to til tre milliarder om året, og at regeringen agter at gennemføre en reduktion af CO₂-udslippet, som går langt udover, hvad vi internationalt er forpligtede til. Globalt set er vores bidrag i øvrigt helt forsvindende lille. Så hvad skal det tjene til?

Hvis man nu virkelig mente det alvorligt og ikke bare ville tækkes den herskende rødgrønne miljømode, så skulle man bygge et par atom-

kraftværker. Det ville virkelig batte noget, og så kunne man holde op med at give folk en dårlig samvittighed ved at anvende et af de mest nyttige samfundsgoder: en billig og sikker elforsyning.

Jeg håber, at VKZ's erklærede vilje til at fjerne CO₂-afgiften også omfatter en vilje til at omlægge energiplan 2000. Afgiften er en omfordeling af penge, men den erklærede målsætning i energiplanen fører til en meningsløs samfundsmæssig merudgift, som vi alle kommer til at bære.

Nu konstateres, at 15 års kamp for at få luget ud i

ETIK & EKSI-STENS

De intellektuelle er en klasse, der foragter det legemlige arbejde. Og økologismen er en ideologi for intellektuelle. De boglærde opfandt forureningen og gjorde den til et våben i kampen om det sociale herredømme. Formidable resultater er opnået.

Parasitternes krigsførelse

AF STEEN STEENSEN, Vesterled 11, Ranum

DE INTELLEKTUELLE er en klasse, der foragter det legemlige arbejde. Sådan har det altid været. Helt tilbage i Oldtiden kan den nedladende holdning over for fysisk virksomhed spores. Op gennem århundrederne blev dannelse betragtet som en frugt af boglige studier. Manuelt arbejdende mennesker ansås for at være mindre værdifulde. Mellem hånden og åndens bestilling sattes skel. Kroppens arbejde måtte acceptere pladsen som forsørgere. Åndsfrøsterne tog sig af politik og kultur.

Dominansklassen I det 20. århundrede blev skellet mellem hånd og ånd til klasseskel. De intellektuelle erobrede positionen som dominansklasse. Det boglige borgerskab overtog den politiske scene. Statsapparatet kom helt og aldeles i de veluddannede besiddelse. Tillige gjorde de sig til herrer over teleskærmene og den offentligtgjorte mening. Ringeagt for det legemlige arbejde kommer for tiden i særlig grad til syne i miljøpolitikken. Miljølovene udformes af intellektuelle og rettes mod de værefremstillende erhverv. Mil-

jø kamp er klassekamp. Staten viser knoerne frem. En sværm af bestemmelser væltes ud over bønder og fiskere, skrothandlere, dambrugere, arbejdsfolk, fabrikanter og håndværksmestre.

Magt og embeder Produktivt arbejde mistænkeliggøres og kriminaliseres. Fiskeriet kan eksempelvis ikke udføres på hæderlig vis.

Kandidaterne fra de højere læreanstalter kravler op på de producerendes rygge. Der er både magt og embeder i miljøet. Kontrol skal der til. Statens tryk mod næringslivet forøger de intellektuelles sociale autoritet. Samtidig tæmmes forsørgerklassen effektivt.

Arbejdstilsynet udgør det værste af alle overvågningsapparater. I 1988 udstedte den borgerlige regering en cirkulæreskrivelse, der noget nær giver kommissærerne frie hænder over for de arbejdende. I første omgang rettede navnte statsinstrument skytset mod byggepladserne. Arbejdstilsynet fik lov til at trænge ind på privat område uden dommerkendelse. Den politiske klasse havde forinden ophævet grundlovens ord om boligens og ejendomsrettens ukrænkelighed. Det intellektuelle borgerskab er stærk nok til at ignorere disse menneskerettigheder.

Nu er Arbejdstilsynet også begyndt på natlige aktioner. Natten mellem den 3. og 4. november 1993 overfaldt kontrolkorpsed uvarslet 1507 virksomheder. Denne gang blev næsten alle brancher berørt. Påbud, bøder, retslig tiltale og eventuelt lukning følger i sporet af disse uhyggelige hændelser. Vicedirektør i Arbejdstilsynet, H. Elo Petersen, udtalte til

pressen, at formålet med denne natlige razzia var at gøre tilsynet synligt for samarbejderne. Kommissærerne kender magten i angst og bruger ikke tilbage for at bryde denne vilde. På det sidste er pensionisternes boliger ydermere blevet et emne for tilsynsmændene.

Arbejdspladsterror Arbejdstilsynets adfærd forekommer helt uantagelig. Der er tale om Stasi-lignende metoder, som ikke hører hjemme i et land med demokratiske traditioner. Razziaer af den karakter vilde selv diktaturstater tøve med at sætte i scene. Den slags overfald kan udelukkende finde sted i lande, hvor også teleskærmene og de faglige organisationer optræder som statens forlængede arme.

Andssnobbernes foragt Samme skæbne er undergået de borgerlige partier. Høje og venstre betyder intet i politik. Lærestaltes agenter behersker både oppositionsrollen og regeringsrollen. Økologismen er en ide-

»Den økologiske krigsførelse er parasitternes krig mod den produktive befolkning. Andssnobbernes foragt for håndens virke har i vor tid fået en indbringende dimension«

Terroriseringen af arbejdspladserne indledtes af den borgerlige regering. Socialdemokraterne fulgte efter. Arbejdsminister Jytte Andersen agter endog at styrke Arbejdstilsynets beføjelser.

Men er Socialdemokratiet da ikke håndarbejderens parti?

Nej, disse tider er for længst forbi. For hundrede år siden beskyttede socialdemokratiske ledere arbejderne mod diverse udbytningsformer. Partiet bestod i vid ud-

strækning selv af vareproducenter. Det forlangte respekt for fysisk produktion. Senere blev det undergraved af uddannelsesmagten. De intellektuelle overtog gradvis styringen. Socialdemokratiet orienterede sig mod nye værdier. Partiet begyndte at optræde som formidlere af læreanstaltes interesser. Det kunne bruge kroppensarbejdernes stemmer på valgdagen. Mellem valgene brød partilederne lansen for den akademiske verden.

Andssnobbernes foragt Samme skæbne er undergået de borgerlige partier. Høje og venstre betyder intet i politik. Lærestaltes agenter behersker både oppositionsrollen og regeringsrollen. Økologismen er en ide-

ologi for intellektuelle. De boglærde opfandt forureningen og gjorde den til et våben i kampen om det sociale herredømme. Formidable resultater er opnået. Økologismen spiller hele magten i hænderne på mennesker, der lever af andres arbejde. Den økologiske krigsførelse er parasitternes krig mod den produktive befolkning.

Andssnobbernes foragt for håndens virke har i vor tid fået en indbringende dimension. Derimod har deres forslag til løsning af problemerne været politisk aflad for at dæmpe kritikken og frygten for skaderne fra forureningen.

Trygheden flertallets ideal

AF HENRIK H. SONDERGAARD.

studerende ved University of Hull, 18 Tickton Grove, Kingston upon Hull, England

BERTEL HAARDER peger i sin seneste bog "Lille land hvad nu?" på alt det, vi godt ved er galt med velfærdsstaten: Den høje skat, det stive arbejdsmarked og det offentlige monopol på velfærdsservice.

Hvis bare disse problemer kunne løses, ville alt være godt, mener Haarder. Han indrømmer, at 10 års borgerligt styre ikke ændrede stort, faktisk lyder det, som om problemet kun kan løses fra Bruxelles.

Accept af styring

Men problemet er næppe rent "teknisk" og kan ikke løses ved blot at sænke skatten, effektivisere og privatisere. Sagens kerne er vel, at velfærdssamfundet synes at fremelske en anden moral og "mennesketype" end den, de liberale holder af: middelmadighed og afhængighed, en prioritering af sikkerhed frem for frihed - et farvel til det værdige, selvhjulpne menneske.

Hvad de borgerlige politikere efterhånden er lige dårlige til at forstå er, at velfærdssamfundet som sådan er kommet for at blive. Hermed mener jeg befolkningens ønske om social tryk og økonomisk sikkerhed. Og når vi stiller krav til den offentlige sektor, udvider den sig og indskrænker den private sfære - og dermed også den personlige frihed.

Modstanden mod denne tendens har til alle tider været de liberales kendetegn. Det moderne samfund er dog præget af en større efterspørgsel efter tryk og accept af styring end nogensinde tidligere. Der er ingen grund til at tro, at friheden virker særligt tiltrækkende på befolkningen - tryk har altid været majoritetens foretrukne ideal. Tendensen er den samme i hele den vestlige verden. Derfor er det naivt at forestille sig, at det liberale verdensbillede har bedre chancer i Bruxelles.

Hvis liberalismen fortsat skal præge det politiske liv, må den acceptere, at den med sin prioritering af det autonome individ er i mindretal og i stærk opposition til det bestående. "Liberalismen", der forsøger at bevise retigheder til frihed og ejendom, er kort død. Og "besættelsen" med økonomi og rationalisering er blot endnu et tegn på, at selv Venstre er fanget af drømmen om det styrede samfund.

Moralsk billede

Liberalisme er - og kan kun være - et moralsk billede på en samfundssorden. En orden, der er båret af det individuelle frem for det kollektive menneske, og som ser menneskets værdighed som værende vigtigere end lighed. Heri ligger den reelle opposition. Men den er næppe dømt til succes...

Miljøpolitisk aflad fra Svend Auken & Co.

AF HANS KLOSTER, cand. agro, Hvidtjørnevej 26, Vanløse

MILJØMINISTERIET har en kedelig tradition til at løse miljøproblemer. Da der blev konstateret for store mængder nitrat i drikkevandet, fik vi vandmiljøhandlingsplanen vedtaget, og det skete inden der forelå en analyse af kvælstoffets omsætning. Nu konstateres, at 15 års kamp for at få luget ud i

sprøjtetmidlerne har været forgæves.

Forgæves kamp

Der er for megen gift i grundvandet. Miljøministeriet farer omgående ud med løfte og lovsforslag om at forbyde atrazin og så kører debatten derud med reaktioner fra den kemiske industri, responsum fra professor Jens Fejo og mange andre bidrag. I 1987 udgav Miljøministeriet en bog: "Økologiske alternativer til dansk landbrug", som konkluderede side 166:

"Ud fra analysen kan det således konkluderes, at uanset at kvælstofbrugene lettest og billigst lader sig omstille til økologisk drift, er der hverken stoffige, biologiske eller økonomiske grunde til at lade det blive derved. Der er derimod strukturelle barrierer i form af skæv fordeling af produktionen og manglende tradition og dermed institu-

tionelle rammer for samarbejde mellem brugene. En løsning af disse problemer er nødvendig såfremt økologisk jordbrug skal få en udbredelse, der på afgørende måde kan medvirke til opretholdelsen af Danmarks natur og miljø".

Det kemiske tryk

Resultatet af den fantastisk lovende rapport er i dag, at mindre end 0,4 pct. af landbrugsproduktionen foregår på økologiske jordbrug.

Alex Dubgaard fra Jordbrugsøkonomisk Institut skrev meget præcis i Samfundøkonomien, 1989: 1: "Set i en samfundsmæssig sammenhæng virker det usædvanligt besynderligt, at det privatøkonomiske kan betale sig at anvende en fjerdedel af det samlede forbrug af handelsgødning-kvælstof og knap halvdelen af pesticidforbruget for at opnå et merudbytte på 10

pct". I stedet for at fjerne toppen af det kemiske tryk, er der braktlagt 232.000 hektarer landbrugsjord. Danmarks Naturfredningsforening og Miljøministeriet sov i timen, da braklægningen begyndte. De troede på Landbrugsrådets opfattelse af, at braklægning kun var en irsk idé, som udsprang af landbrugskommissærens nationale interesser og at denne idé aldrig ville blive realiseret.

Udviklingen gik hverken som Landbrugsrådet havde troet eller som Miljøministeriet konkluderede i 1987. Rapporten var fuld af forkerte faglige oplysninger, men jeg formåede ikke at få kritikken gengivet i pressen. Hvis der ingen fejl var i rapporten, burde Miljøministeriet have haft større held med støtten til de økologiske jordbrug.

Miljøministeriet har bevist sin berettigelse med hensyn til konstatering af

forurening. Derimod har deres forslag til løsning af problemerne været politisk aflad for at dæmpe kritikken og frygten for skaderne fra forureningen.

Den troende presse

De iverksatte midler har ikke været ordentligt forbedret. Rapporten om den økologiske produktion viste, at når først et ministerium har afgivet den, så tror hele pressen på, at det er hele sandheden.

Men de 0,4 pct. af produktionen uden gift viser, at Miljøministeriet tog fuldstændig fejl i 1987 og derfor er vi ikke kommet længere. De 232.000 hektarer brakjord kunne og burde have været brugt til at fjerne det kemiske overtryk i jordbruget.